



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

**žalobce:** M. Š., bytem P.,

**zastoupeného:** Mgr. Bc. Lukáš Bělský, advokát, sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3,

**proti**

**žalovanému:** Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,  
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2018 č.j. PK-DSH/2750/18,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru správního a dopravního ze dne 26. 1. 2018, čj. 1272/18/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“), v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 500,- Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. **Žalobce prostřednictvím své žaloby** nejdříve namítal, že žalovaný nedostal ustanovení § 68 odst. 3 Spr. Žalovaný nevypořádal důkazní návrhy žalobce ohledně vypracování znaleckého posudku, který určí délku brzdné dráhy vozidla žalobce, vypracování znaleckého posudku, který určí, zda je mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje nebo návrh rekonstrukce skutku. Žalovaný bez povšimnutí přecházel odvolací námitky žalobce vztahující se ke způsobu odměňování městských strážníků za prokázané přestupky nebo přítomnost potravin a sladkostí, které mají vliv na řádnou funkčnost rychloměru ve vozidle strážníků. Do dnešního dne nebyly vypořádány všechny vznesené důvody zakládající pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalobce v rámci odůvodnění odvolání vznesl námitku podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného, ten se s ní ale zákonným způsobem nevypořádal. Správní orgán prvního stupně ve věci provedl dne 10.1.2018 ústní jednání a vyslechl svědka. Dle žalobce ústní jednání a výslech svědka není úkonem, který by nesl odkladu, a správně měla oprávněná úřední osoba posečkat do vydání předmětných rozhodnutí o podané námitce podjatosti. Z ustanovení § 14 správního řádu vyplývá, že do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesou odkladu. Žalobce byl zkrácen na svých právech, neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhnout důkazy, neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z tohoto důvodu se také žalobce na nařízené jednání nedostavil. Nezákonný postup se opakoval ještě jednou, když žalobce vznesl pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob. Zákonným způsobem se žalovaný nevypořádal ani se zaviněním, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit. Podle žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Z rozhodnutí vůbec nevyplyvá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni jednáním žalobce. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se vůbec nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Zcela jistě bude jinak vypadat brzdná dráha nového vozidla Kia, vybaveného celou řadou systémů k ochraně chodců a dalších účastníků silničního provozu a např. vozidla Škoda Favorit. Porušení ustanovení § 36 odst. 3 spr. ř. spočívalo podle žalobce v tom, že z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán prvního stupně opatřen dostatek podkladů o rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. V tomto případě se žalobce neúčastnil ústního jednání, a tak důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozsudek z NSS ze dne 26.2.2010 čj. 8Afs 21/2009-248, podle něhož účastníkovi musí být sděleno, že spis nebude již doplňován o další důkazy a že se účastník může seznámit s podklady rozhodnutí. Žalobce také v žalobě namítl, že navrhl ve správním řízení výslech obou strážníků za účelem ověření řádného užití rychloměru a správnosti naměřené rychlosti, avšak jeho návrhu nebylo vyhověno. V prvostupňovém rozhodnutí není popsáno, jak rychloměr počítá rychlost a není ve spise ani návod k rychloměru. Z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Z fotografií lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tovární značku.
3. **Žalovaný ve svém vyjádření** k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že podle rozsudku NSS čj. 2 As 303/2017 – 31 (dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) „argumentace stěžovatele, že si nemusel všimnout překročení povolené rychlosti, protože je běžné nedívat se na tachometr a řídit se

podle citu, je podle soudu absurdní. Mít pod kontrolou vozidlo (znát jeho rychlost a moci ji ovlivnit) je bazální povinností řidiče. Ostatně proto jsou automobily vybaveny rychloměry. Řízení se podle citu je při spoléhání se na to, že to pro vyhovění zákonným rychlostním limitům stačí, nezodpovědné.“ Dle konstantní judikatury je v obvykle se vyskytujících případech naplněním formálních znaků přestupku naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly takové výjimečné okolnosti, které by snížily společenskou nebezpečnost jednání typického pod míru typickou pro ty nejméně závažná jednání dané skutkové podstaty. Nic takového se zde nestalo, když došlo k překročení povolené rychlosti o 35 km/h. V takovém případě je obecně známou skutečností, že se výrazně prodlužuje brzdná dráha i u nového vozidla. Žalobce nevznesl žádnou relevantní námitku, která by naměřenou rychlost zpochybňovala, v odvolání uplatnil pouze bizarní námitku o vlivu sladkostí na přesnost měření a námitku zániku ověření měřicího zařízení. Žalovaný doložil, že je mu z úřední činnosti známo, že typizované námitky podjatosti jsou uplatňovány ve shodné podobě i jinými účastníky ve správních řízeních, a jejich účelem tedy není snaha dosáhnout nezaujatého rozhodování správních orgánů, nýbrž průtahů v řízení. Jedná se podle žalovaného o zneužití práva.

4. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
5. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
6. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
7. Žalobce v žalobě tvrdil, že dne nebyly podle žalobce vypořádány všechny vznesené důvody zakládající pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Správní orgán prvního stupně ve věci provedl dne 10.1.2018 ústní jednání a vyslechl svědka. Žalobce byl zkrácen na svých právech, neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhopvat důkazy, neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z tohoto důvodu se také žalobce na nařízené jednání nedostavil. Nezákonný postup se podle žalobce opakoval ještě jednou, když žalobce vznesl pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob.
8. K žalobcovým námitkám podjatosti, které vznesl v průběhu správního řízení, soud uvádí, že je stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, (kde jsou i velmi podrobně a správně zhodnoceny), považuje za nedůvodné, opožděné, nedostatečně konkrétní a zejména zcela účelově vznesené s cílem protáhnout řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Toto jasně vyplývá již z prvního vznesení námitky podjatosti 9.1.2018, tj. den před jednáním, přestože předvolání žalobce obdržel již 14.12.2017 a z předvolání bylo zřejmé, že oprávněnou úřední osobou správního orgánu prvního stupně je M. K. Žalobce tvrdil, že se právě dozvěděl o příbuzenském vztahu této osoby k řidiči vozidla a k zasahujícím policistům. Žalobce zároveň sdělil, že se k jednání nedostaví a vyčká zprávy o vyloučení podjaté osoby. Takto formulovaná námitka podjatosti je dle názoru soudu nejen účelová s cílem odložit projednání věci, nýbrž i opožděná, neboť je zcela nepravděpodobné, že by se žalobce právě teprve před jednáním dozvěděl nově o svých příbuzných. Žalobce ani nespecifikoval, o jaký příbuzenský vztah k oprávněné úřední osobě a k policistům jde, (neboť každý příbuzenský vztah automaticky nezakládá podjatost). Je tak zřejmé, že

námítka podjatosti není ani dostatečně konkrétní. Dle názoru soudu proto za této situace správní orgán prvního stupně nepochybil, když pokračoval v řízení a projednal věc dne 10.1.2018.

9. Dále v doplnění odvolání, které došlo správnímu orgánu dne 5.3.2018, žalobce uváděl, že namítá podjatost všech zaměstnanců odvolacího orgánu, protože se právě dozvěděl o vztahu oprávněné úřední osoby žalovaného ke svědkům a k důkazům v řízení. Dále mohou být zaměstnanci žalovaného motivováni jakožto známí úředního správního orgánu prvního stupně naplnit rozpočtovou kapitolu správního orgánu počítající s pevným příjmem z pokut do rozpočtu prvostupňového orgánu. Na toto podání žalovaný reagoval výzvou ze dne 12.4.2018 ke konkretizaci námítky podjatosti, nicméně žalobce uvedl v dalším podání doručeném žalovanému dne 3.5.2018, že vše podstatné k tomuto již uvedl.
10. Soud na základě toho dospěl ohledně námítky vznesené ve vztahu k zaměstnancům žalovaného, že byla také uplatněna pouze účelově s cílem protáhnout správní řízení a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, neboť se opět i přes výzvu žalovaného jednalo o námitku nedostatečně konkrétní, a proto neprojednatelnou, o níž nebylo nutné vydávat samostatné rozhodnutí a postačovalo, když se žalovaný s argumenty žalobce vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce neupřesnil žádné konkrétní okolnosti a ani v řízení nebylo zjištěno, že by zaměstnanci obou správních orgánů měli být nějak ovlivňováni tak, aby byl případ žalobce vyřízen určitým způsobem. Žalobce také nekonkretizoval a ani v řízení nebylo zjištěno, že by existoval vztah oprávněné úřední osoby žalovaného (Mgr. K.) ke svědkům či k důkazům v řízení, jenž by zakládal pochybnost o podjatosti oprávněné osoby.
11. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal ani se zaviněním, neboť je nutné zavinění prokázat a řádně odůvodnit. S tímto tvrzením nelze souhlasit. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně zhodnotil i formu zavinění přestupku a dostatečně podrobně a logicky ji odůvodnil. Podle správního orgánu žalobce spáchal přestupek ve formě vědomé nedbalosti, neboť věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že jej neporuší, neboť jako řidič a držitel řidičského oprávnění, tedy osoba odborně způsobilá, musí ovládat pravidla silničního provozu a musí vědět, že povinností řidiče je jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, protože je to obecně známá povinnost a navíc by si řidič měl při jízdě na tachometru hlídat, jakou jede rychlostí. Takovéto odůvodnění míry zavinění považuje soud za plně dostačující a odpovídající zásadám logiky. Forma zavinění byla podle názoru soudu určena správním orgánem správně, neboť od žalobce jakožto držitele řidičského oprávnění lze oprávněně požadovat, aby hlídal ze své strany dodržování pravidel silničního provozu.
12. Podle žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni jednáním žalobce. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se vůbec nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Zcela jistě bude jinak vypadat brzdná dráha nového vozidla Kia, vybaveného celou řadou systémů k ochraně chodců a dalších účastníků silničního provozu a např. vozidla Škoda Favorit.
13. Tuto námitku soud rovněž nehledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně k tomuto uvedl, že neshledal zvláštní okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání. Podle správního orgánu prvního stupně k značnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti

došlo na frekventované komunikaci, v blízkosti křižovatky, s absencí chodníku, kde je zvýšená frekvence účastníků silničního provozu po celý den, proto lze předpokládat, že v případě srážky vozidel by střet při rychlosti, jakou měl žalobce, měl daleko závažnější následky, než střet při stanovené rychlosti. Žalobce překročil rychlost o 35 km/h, tedy nikoli bagatelním způsobem a při takovém překročení by nemohl bezpečně reagovat na nenadálé situace, a tím by mohl ohrozit život, zdraví nebo majetek osob. Brzdná dráha je při rychlosti 85 km/h výrazně delší než při rychlosti 50 km/h.

14. Ze shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že se správní orgán otázkou naplnění materiálního znaku přestupku zabýval, a to dostatečně podrobným způsobem, ve vztahu ke konkrétnímu místu a času spáchání přestupku. Uvedené odůvodnění naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem prvního stupně považuje soud za zcela dostačující, dostatečně konkretizované a plně s ním ztotožňuje. Není pochyb o tom, že brzdná dráha se při rychlosti vyšší o 35 km/h, než je rychlost povolená, výrazně prodlužuje u každého vozidla bez ohledu na jeho model či stáří, proto je vždy při vyšší rychlosti riziko větších následků případného střetu. Nadto žalobce překročil dovolenou rychlost v obci výrazným způsobem, tudíž nelze v daném věci v žádném případě dovozovat případné nenaplnění materiálního znaku přestupku.
15. Porušení ustanovení § 36 odst. 3 spr. ř. spočívalo podle žalobce v tom, že z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán prvního stupně opatřen dostatek podkladů o rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. V tomto případě se žalobce neúčastnil ústního jednání, a tak důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Žalobce poukázal na rozsudek z NSS ze dne 26.2.2010 čj. 8Afs 21/2009-243, podle něhož účastníkovi musí být sděleno, že spis nebude již doplňován o další důkazy a že se účastník může seznámit s podklady rozhodnutí.
16. K této námitce soud uvádí, že v žalobcem uváděném rozhodnutí NSS čj. 8 Afs 21/2009-243 (dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)) se uvádí, že „není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.“
17. V dané věci soud neshledal porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť dne 17.1.2018 bylo žalobci do datové schránky doručeno sdělení správního orgánu prvního stupně z téhož dne, že byly shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí o přestupku a žalobce byl poučen o možnosti vyjádřit se před rozhodnutím ke všem podkladům a navrhnout jejich doplnění a současně nahlédnout do spisu, to vše ve stanovené lhůtě 5 pracovních dnů od oznámení sdělení. Žalobce této možnosti nevyužil. Následně bylo prvostupňové rozhodnutí o přestupku vydáno až 26.1.2018, tj. po uplynutí lhůty stanovené pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Takový postup správního orgánu je v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a také odpovídá požadavkům uvedeným ve výše citovaném rozsudku NSS.

18. Není pravdivé tvrzení žalobce, že není ve spise ani návod k rychloměru. Na čl. 9 spisu správního orgánu prvního stupně je založen návod k obsluze rychloměru AD9 spolu s příručkou k vyhodnocení záznamů z tohoto přístroje. Při jednání dne 10.1.2018 tyto důkazy byly provedeny.
19. Podle žalobce z pořízené nekvalitní fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Soud nepovažuje rychloměrem pořízenou fotodokumentaci za nekvalitní. Je pořízena naopak ve standardní kvalitě, kdy uprostřed snímku je zachyceno jako jediné celé vozidlo žalobce zezadu na odjezdu s čitelnou RZ a přiřazenou rychlostí 88 km/h před zohledněním odchylky a s vyznačením radarového svazku. Je i zřetelné okolí místa přestupku jako např. informativní dopravní značky.
20. Z tohoto zároveň vyplývá, že ze snímku nevyplývají naprosto žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření vč. správnosti naměřené rychlosti.
21. Žalobce v žalobě namítl, že navrhl ve správním řízení výslech obou strážníků za účelem ověření řádného užití rychloměru a správnosti naměřené rychlosti, avšak jeho návrhu nebylo vyhověno. Toto tvrzení neshledal soud pravdivý, neboť ze spisu vyplývá, že k otázce správného měření byl vyslechnut strážník B. B.
22. Při jednání dne 10.1.2018 byl vyslechnut jako svědek zakročující strážník B. B., který byl inkriminovaného dne obsluhou radaru. Tento svědek potvrdil místo měření rychlosti v Ch. ulici v D., a to ze stojícího služebního vozidla s měřičem AD9 umístěným v masce vozidla, při zaparkování předkem vozidla ve směru z centra. Svědek uvedl, že před samotným měřením nastavoval rychloměr v souladu s návodem. Pro jeho obsluhu byl řádně proškolen. Měřili na rovině a v souladu s návodem. Nejprve provedl zkušební měření, vozidlu Kia naměřili vyšší než povolenou rychlost, a to přes 80 km/h. Za vozidlem vyjeli, měli ho stále na dohled a zastavili ho u střelnice mezi D. a V. Ú. Jeho kolega prováděl kontrolu a on lustraci osoby. Řidič jim sdělil, že vozidlo právě koupil, proto neměl malý technický průkaz, ale kupní smlouvu. Podle svědka měřili na frekventovaném místě v blízkosti křižovatky bez chodníku. Podle svědka byla viditelnost dobrá.
23. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně následně uvedl, že nemá pochybnosti ani o listinných důkazech ani o věrohodnosti výpovědi svědka B., kterou považuje správní orgán za dostatečnou a věrohodnou, proto správní orgán nepřistoupil k výpovědi druhého strážníka, neboť by to bylo nevhodné a nadbytečné a s ohledem na to, že bylo jednoznačně prokázáno protiprávní jednání žalobce.
24. Z těchto skutečností podle názoru soudu vyplývá, že ve správním řízení byl proveden výslech rozhodujícího svědka – strážníka, který obsluhoval rychloměr. Z výše shrnutého obsahu jeho výpovědi vyplynulo, že svědek byl k obsluze rychloměru proškolen a podrobně popsal, kde a jak byl umístěn rychloměr, že ho nastavoval i obsluhoval podle návodu a že mu v řádném měření nebránily žádné překážky jako např. snížená viditelnost. Jelikož současně byl pořízen dostatečně kvalitní výstup z rychloměru, má soud stejně jako správní orgán za dostačující výpověď strážníka B. a naopak za nadbytečné a nevhodné předvolávání a výslech i druhého strážníka, neboť spáchání přestupku bylo provedenými důkazy jednoznačně prokázáno. Ani soud nezjistil žádnou skutečnost, která by snižovala věrohodnost výpovědi nezávislého svědka, tj. žádnou skutečnost nasvědčující tomu, že by měl mít na tom, jakým způsobem bude věc vyřízena, nějaký zájem (např. ve vztahu k žalobcem naznačenému možnému vlivu na odměňování strážníků).

25. Není rovněž pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný nevypořádal důkazní návrhy žalobce ohledně vypracování znaleckého posudku, který určí délku brzdné dráhy vozidla žalobce, vypracování znaleckého posudku, který určí, zda je mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje nebo návrh rekonstrukce skutku. Na str. 17 žalobou napadeného rozhodnutí totiž žalovaný k těmto důkazním návrhům uvádí, že je neprovede, jelikož je považuje za nadbytečné za situace, kdy bylo jednoznačně prokázáno správně provedené měření.
26. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že je rozhodující, že v dané věci bylo měřeno měřicím zařízením, které disponovalo platným ověřovacím listem, jenž je veřejnou listinou, a současně žalobcem žádným konkrétním způsobem nebyla správnost provedeného měření nijak zpochybněna. Žalobce zpochybnil měření poprvé v odvolání, a to pouze obecným a zcela absurdním tvrzením o možnosti nesprávného měření v důsledku sladkostí ve vozidle policistů.
27. V údajích pod snímkem z radaru je uveden čas i místo přestupku – dne 9.10.2017 ve 14.14 hod na stanovišti Ch., D. Přesné místo přestupku je pak jednoznačně prokázáno oznámením přestupku, podle něhož došlo ke spáchání přestupku v D. na ulici Ch. O místě a času spáchání přestupku tudíž rovněž nevznikly žádné pochybnosti.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.  
samosoudkyně